

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีส่วนตัว
ของ นายบุญส่ง กุลบุปผา ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๒๔/๒๕๕๔

เรื่องพิจารณาที่ ๑๗/๒๕๕๑

วันที่ ๒๐ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๔

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๖ มาตรา ๘๒ ประกอบมาตรา ๑๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ มาตรา ๔๑ มาตรา ๕๘ มาตรา ๖๐ มาตรา ๒๑๘ และมาตรา ๒๒๓ หรือไม่

ความเห็น

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๑ บททั่วไป ที่กำหนดถึงสถานะความเป็นกฎหมายสูงสุดของรัฐธรรมนูญ ซึ่งมีผลว่าบทบัญญัติใดของกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนี้ บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้ แต่บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มิได้มีข้อความที่เป็นเรื่องรับรองสิทธิและเสรีภาพหรือให้อำนาจใด ๆ แก่บุคคลหรือองค์กร จึงไม่อาจอ้างหรือโต้แย้งว่าบทบัญญัติใดหรือกฎหมายใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ ได้

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๑ มาตรา ๕๘ และมาตรา ๖๐ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๓ ว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย โดยมาตรา ๔๑ อยู่ในส่วนที่ ๕ ว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สิน ซึ่งบทบัญญัติในวรรคหนึ่งให้การรับรองสิทธิของบุคคลในทรัพย์สินว่า สิทธิของบุคคลในทรัพย์สินย่อมได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญภายใต้เงื่อนไขว่าขอบเขตแห่งสิทธิและการจำกัดสิทธิในทรัพย์สินอาจมีได้ตามที่กฎหมายบัญญัติ ส่วนวรรคสองเป็นบทบัญญัติว่าด้วยการสืบมรดกของบุคคลซึ่งไม่เกี่ยวกับประเด็นตามคำร้อง มาตรา ๕๘ และมาตรา ๖๐ อยู่ในส่วนที่ ๑๐ ว่าด้วยสิทธิในข้อมูลข่าวสารและการร้องเรียน โดยมาตรา ๕๘ เป็นบทบัญญัติที่คุ้มครองสิทธิของบุคคลในการมีสิทธิมีส่วนร่วมในกระบวนการพิจารณาของเจ้าหน้าที่ของรัฐในการปฏิบัติราชการทางปกครองอันมีผลหรืออาจมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคลนั้น ส่วนมาตรา ๖๐ เป็นบทบัญญัติที่รับรองสิทธิของบุคคลที่จะฟ้องหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ

รัฐวิสาหกิจ ราชการส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรอื่นของรัฐที่เป็นนิติบุคคลให้รับผิดชอบ เนื่องจากการกระทำ หรือการละเว้นการกระทำของข้าราชการ พนักงานหรือลูกจ้างของหน่วยงานนั้น

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๘ และมาตรา ๒๒๓ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๑๐ ว่าด้วยศาล โดยมาตรา ๒๑๘ อยู่ในส่วนที่ ๓ ว่าด้วยศาลยุติธรรม เป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้ศาลยุติธรรม มีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีทั้งปวง เว้นแต่คดีที่รัฐธรรมนูญนี้หรือกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจ ของศาลอื่น ส่วนมาตรา ๒๒๓ อยู่ในส่วนที่ ๔ ว่าด้วยศาลปกครอง โดยวรรคหนึ่งและวรรคสอง เป็นบทบัญญัติที่กำหนดอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีของศาลปกครองซึ่งเป็นคดีพิพาทระหว่างหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ ของรัฐกับเอกชน หรือระหว่างหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วยกัน อันเนื่องมาจากการใช้อำนาจทางปกครอง ตามกฎหมาย หรือเนื่องจากการดำเนินกิจการทางปกครองของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามที่กฎหมายบัญญัติ รวมทั้งมีอำนาจพิจารณาพิพากษาเรื่องที่รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายบัญญัติให้ อยู่ในอำนาจของศาลปกครองแต่ไม่รวมถึงการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นการใช้อำนาจ โดยตรงขององค์กรนั้นตามรัฐธรรมนูญ ส่วนวรรคสาม กำหนดให้มีศาลปกครองสูงสุดและศาลปกครองชั้นต้น และจะมีศาลปกครองชั้นอุทธรณ์ด้วยก็ได้ ซึ่งไม่เกี่ยวกับประเด็นตามคำร้อง

สำหรับพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มีเหตุผลในการประกาศใช้ คือ เนื่องจากในช่วงเวลาระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๔ ประเทศไทยได้ประสบปัญหาวิกฤต ทางเศรษฐกิจอย่างร้ายแรง ทำให้ลูกหนี้ของสถาบันการเงินไม่สามารถชำระสินเชื่อที่ตนมีกับสถาบัน การเงินได้ และสินเชื่อเหล่านี้ได้กลายเป็นสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้แก่สถาบันการเงินเป็นจำนวนมาก หากปล่อยเวลาให้เนิ่นช้าต่อไป ก็จะทำให้เกิดปัญหาต่อสถาบันการเงินรุนแรงขึ้น และจะกระทบต่อ การฟื้นฟูเศรษฐกิจต่อไปได้ กล่าวคือ สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้หรือสินทรัพย์ด้อยคุณภาพของสถาบันการเงิน ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการเพิ่มทุนของสถาบันการเงินและกระทบกระเทือนต่อ ความสามารถในการให้สินเชื่อในภาคเศรษฐกิจและปัญหาดังกล่าวหากไม่ได้รับการแก้ไขโดยเร่งด่วนแล้ว ผู้ผลิตที่มีศักยภาพจำนวนหนึ่งจะขาดสภาพคล่องไม่สามารถดำเนินการผลิตต่อไปได้ สินเชื่อที่เคยมีคุณภาพ

ก็จะกลายเป็นสินเชื่อด้วยคุณภาพ ส่งผลให้สถาบันการเงินต้องตัดเงินส่วนหนึ่งมาตั้งเป็นเงินสำรอง เพื่อหนี้สูญเพิ่มขึ้น ความสามารถในการปล่อยสินเชื่อแก่ภาคเศรษฐกิจที่แท้จริงก็จะลดลงเรื่อย ๆ กลายเป็นวงจรที่จะส่งผลให้ปัญหาการขาดสภาพคล่องและวิกฤตเศรษฐกิจทวีความรุนแรงมากขึ้นตามลำดับ สมควรที่จะเร่งแก้ปัญหาเพื่อรักษาความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศด้วยการจัดตั้งบริษัท บริหารสินทรัพย์แห่งชาติขึ้นโดยให้เป็นหน่วยงานของรัฐทำหน้าที่แก้ไขปัญหาการค้างชำระหนี้ของลูกหนี้ ของสถาบันการเงินของรัฐและเอกชนให้เสร็จสิ้นไปโดยรวดเร็ว ด้วยการรับโอนสินทรัพย์ที่จัดเป็นสินทรัพย์ ด้วยคุณภาพมาจากสถาบันการเงินและบริษัทบริหารสินทรัพย์เพื่อนำมาบริหารจัดการ ทั้งนี้จะต้อง พยายามให้ลูกหนี้ซึ่งรับโอนมาอยู่ในฐานะที่สามารถชำระหนี้ที่ค้างชำระได้ และให้ลูกหนี้เหล่านั้นสามารถ ดำเนินกิจการของตนต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและทำให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้หมดสิ้นลง หรือเหลือน้อยที่สุด ในขณะที่เดียวกันไม่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่สถาบันการเงินจนไม่สามารถ ดำเนินกิจการต่อไปได้ อันจะเป็นการสร้างเสถียรภาพให้แก่เศรษฐกิจและระบบสถาบันการเงินโดยรวม

พิจารณาประเด็นที่ขอให้วินิจฉัยที่ว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๖ มาตรา ๘๒ ประกอบมาตรา ๑๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ มาตรา ๔๑ มาตรา ๕๘ มาตรา ๖๐ มาตรา ๒๑๘ และมาตรา ๒๒๓ หรือไม่ แล้ว เห็นว่า ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๔ - ๒๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๔ วินิจฉัยไว้แล้วว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๖ และมาตรา ๘๒ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ มาตรา ๔๑ มาตรา ๕๘ และมาตรา ๒๑๘ จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัย ในประเด็นดังกล่าวอีก จึงเหลือประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัยเพียงว่า พระราชกำหนดบริษัท บริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๖ มาตรา ๘๒ ประกอบมาตรา ๑๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖๐ และมาตรา ๒๒๓ หรือไม่

เมื่อพิจารณาพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๑๑ ที่กำหนดว่า ไม่ให้นำกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครองมาใช้บังคับแก่การดำเนินการ เกี่ยวกับการบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพของ บสท. ตามพระราชกำหนดนี้ และการออกระเบียบหรือ

ข้อบังคับ คำสั่ง คำวินิจฉัย การอนุญาต และการกระทำอื่นใดของคณะกรรมการและคณะกรรมการบริหารอันเกี่ยวกับการบริหารสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามพระราชกำหนดนี้ มาตรา ๗๔ ที่กำหนดว่าในกรณีที่ยกเลิก บสท. ประสงค์จะบังคับจำหน่ายหรือบังคับจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันสำหรับสินทรัพย์ด้อยคุณภาพให้ บสท. มีหนังสือบอกกล่าวให้ลูกหนี้และผู้จำหน่ายหรือผู้จำหน่ายชำระหนี้ภายในเวลาหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ได้รับหนังสือบอกกล่าวโดยจะต้องระบุด้วยว่าหากบุคคลดังกล่าวไม่ปฏิบัติตามการชำระหนี้ภายในระยะเวลาที่กำหนด บสท. จะบังคับชำระหนี้ในทรัพย์สินด้อยคุณภาพตามบทบัญญัติแห่งพระราชกำหนดนี้ มาตรา ๗๖ ที่กำหนดว่าในการจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันให้ บสท. ดำเนินการโดยวิธีการขายทอดตลาด แต่ถ้า บสท. เห็นว่า การจำหน่ายโดยวิธีอื่นจะเป็นประโยชน์กับ บสท. และลูกหนี้มากกว่า ก็ให้จำหน่ายโดยวิธีอื่นได้หรือจะรับโอนทรัพย์สินนั้นไว้ในราคาไม่น้อยกว่าราคาที่จะพึงได้รับการขายทอดตลาดแทนการจำหน่ายก็ได้ และมาตรา ๘๒ ที่กำหนดว่า การเพิกถอนการจำหน่ายทรัพย์สินตามวิธีการที่กำหนดไว้ในมาตรา ๗๖ จะกระทำมิได้แล้ว เห็นว่า สินทรัพย์ด้อยคุณภาพเป็นหนี้ที่ลูกหนี้ของสถาบันการเงินค้างชำระจนทำให้สถาบันการเงินเกิดปัญหาสภาพคล่องเพราะต้องกันเงินส่วนหนึ่งมาตั้งเป็นเงินสำรองเพื่อหนี้สูญตามกฎหมายว่าด้วยการธนาคารพาณิชย์หรือกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ ซึ่งส่งผลกระทบต่อสถาบันการเงินในการปล่อยสินเชื่อให้แก่ผู้ผลิตที่มีศักยภาพ ภาครัฐจึงต้องแก้ปัญหาดังกล่าวเพื่อมิให้วิกฤตเศรษฐกิจทวีความรุนแรงมากขึ้น และเพื่อเป็นการรักษาความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศด้วยการตรากฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์ในการโอนสินทรัพย์ด้อยคุณภาพให้แก่บริษัทบริหารสินทรัพย์และบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย การโอนสินทรัพย์ด้อยคุณภาพดังกล่าวมีหลักเกณฑ์ตามที่กำหนดไว้ในประกาศของธนาคารแห่งประเทศไทยที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายว่าด้วยการธนาคารพาณิชย์และกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ และพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการโอนสินทรัพย์ด้อยคุณภาพให้แก่ บสท. ในมาตรา ๓๘ กล่าวคือ ก่อนที่จะมีการโอนสินทรัพย์ด้อยคุณภาพให้แก่ บสท. ให้ บสท. ลงโฆษณารายการหรือรายละเอียดที่เป็นสาระสำคัญในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์และในหนังสือพิมพ์รายวันที่แพร่หลายอย่างน้อยหนึ่งฉบับเป็นเวลาติดต่อกันไม่น้อยกว่าสามวันหรือจะบอกกล่าวเป็นหนังสือไปยังลูกหนี้แต่ละรายก็ได้และให้ถือว่าเป็นการบอกกล่าวการโอนตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่ง

และพาณิชย์แล้ว จึงเห็นได้ว่ากฎหมายได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการแจ้งการเปลี่ยนตัวเจ้าหน้าที่ให้ลูกหนี้ ได้ทราบก่อนแล้ว สำหรับการบังคับจำนองหรือบังคับจำนำกับทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันสำหรับสินทรัพย์ ด้อยคุณภาพ ซึ่งหมายความว่า ลูกหนี้ที่ค้างชำระหนี้จนกลายเป็นสินทรัพย์ด้อยคุณภาพก็ยังคงไม่ได้ ชำระหนี้ต่อ บสท. ดังนั้น การที่ บสท. ประสงค์จะบังคับจำนองหรือบังคับจำนำกับทรัพย์สิน ที่เป็นหลักประกันสินทรัพย์ด้อยคุณภาพ และมาตรา ๗๔ บัญญัติให้ บสท. มีหนังสือบอกกล่าว ให้ลูกหนี้และผู้จำนองหรือผู้จำนำชำระหนี้ภายในเวลาหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ได้รับหนังสือบอกกล่าว โดยจะต้องระบุด้วยว่าหากบุคคลดังกล่าวไม่ปฏิบัติตามชำระหนี้ภายในระยะเวลาที่กำหนด บสท. จะบังคับชำระหนี้ในสินทรัพย์ด้อยคุณภาพนั้น จึงเป็นหลักเกณฑ์ที่ให้โอกาสลูกหนี้ ผู้จำนอง หรือผู้จำนำ ได้ทราบล่วงหน้า เพื่อที่จะได้ปฏิบัติตามชำระหนี้ตามมูลหนี้นั้นแล้ว ส่วนมาตรา ๗๖ เป็นบทบัญญัติ ที่กำหนดวิธีการจำหน่ายทรัพย์สินเป็นหลักประกัน ซึ่งใช้วิธีการขายทอดตลาดอันเป็นวิธีการบังคับคดี ที่ให้หลักประกันในความเป็นธรรมแก่ลูกหนี้ ผู้จำนองหรือผู้จำนำอยู่แล้ว ส่วนการจำหน่ายโดยวิธีอื่น กฎหมายได้กำหนดเงื่อนไขว่าจะต้องเป็นประโยชน์กับ บสท. และลูกหนี้มากกว่าจึงให้จำหน่ายโดยวิธีอื่นได้ หรือแม้กฎหมายจะกำหนดให้ บสท. รับโอนทรัพย์สินนั้นไว้แทนการจำหน่าย ก็ยังมีเงื่อนไขว่าจะต้องรับโอน ทรัพย์สินนั้นไว้ในราคาไม่น้อยกว่าราคาที่จะพึงได้รับจากการขายทอดตลาด สำหรับมาตรา ๘๒ ซึ่งบัญญัติว่าการเพิกถอนการจำหน่ายทรัพย์สิน ฯ จะกระทำมิได้ นั้น เนื่องจากพระราชกำหนด บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ ตราขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อแก้ไขปัญหาการค้างชำระหนี้ ของลูกหนี้ของสถาบันการเงินของรัฐและเอกชนให้เสร็จสิ้นไปโดยรวดเร็วและทำให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิด รายได้หมดสิ้นลงหรือเหลือน้อยที่สุด อันจะเป็นการสร้างเสถียรภาพให้แก่เศรษฐกิจและระบบสถาบัน การเงินโดยรวมประกอบกับ บสท. จะต้องยุบเลิกเมื่อสิ้นปีที่สิบและพระราชกำหนดนี้จะต้องยกเลิก เมื่อครบสิบสองปีนับแต่วันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ จึงต้องมีบทบัญญัติ มาตรา ๘๒ ดังกล่าว เพื่อให้การจำหน่ายทรัพย์สินตามวิธีการที่กำหนดไว้ในมาตรา ๗๖ ของ บสท. เป็นไปด้วยความรวดเร็ว เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของกฎหมาย และเท่าทันกับห้วงเวลาของการยุบ บสท. และการยกเลิก กฎหมายดังกล่าว บทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว จึงเป็นบทบัญญัติที่วางหลักประกันให้กับลูกหนี้ ผู้จำนอง หรือผู้จำนำที่จะได้รับความเป็นธรรมจากการดำเนินการของ บสท. ในการบังคับจำนองหรือ บังคับจำนำหรือในการจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันสำหรับสินทรัพย์ด้อยคุณภาพควบคู่ไปกับ

การรักษาประโยชน์สาธารณะเพื่อแก้ปัญหาวิกฤตของสถาบันการเงิน ดังนั้น จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อสิทธิที่จะฟ้องหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ ฯ ให้รับผิดชอบจากการกระทำหรือการละเว้นการกระทำของข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างของหน่วยงานนั้นตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๐ นอกจากนี้การที่พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มีบทบัญญัติไม่ให้นำกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครอง ฯ มาใช้บังคับแก่การดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารสินทรัพย์ ฯ ก็เป็นกรณีที่กฎหมายจำกัดสิทธิในทรัพย์สินตามที่รัฐธรรมนูญให้อำนาจไว้และได้ระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายนั้นไว้ด้วยแล้วและเป็นการบัญญัติในรายละเอียดตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญที่เกี่ยวกับอำนาจของศาลปกครองในส่วนของการพิจารณาพิพากษาคดีที่เกี่ยวกับสินทรัพย์ด้อยคุณภาพ เช่นเดียวกับที่พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙ ได้บัญญัติรายละเอียดว่าด้วยอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีของศาลปกครอง รวมทั้งข้อยกเว้นเรื่องที่ไม่อยู่ในอำนาจศาลปกครอง คือ การดำเนินการเกี่ยวกับวินัยทหาร การดำเนินการของคณะกรรมการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ หรือคดีที่อยู่ในอำนาจศาลเยาวชนและครอบครัว ศาลแรงงาน ศาลภาษีอากร ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ ศาลล้มละลาย หรือศาลชั้นอุทธรณ์พิเศษอื่น อย่างไรก็ตามกฎหมายดังกล่าว ก็ยังคงให้สิทธิผู้เสียหายจากการจำหน่ายทรัพย์สินซึ่งพิสูจน์ได้ว่าตนมีสิทธิเหนือทรัพย์สินนั้นดีกว่าลูกหนี้ ผู้จ้าง หรือผู้จํานำและไม่มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบในหนี้ของลูกหนี้ยื่นคำขอต่อศาลยุติธรรม เพื่อให้ บสท. ชดใช้ค่าเสียหายได้ตามมาตรา ๗๙ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๒๓

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๖ มาตรา ๘๒ ประกอบมาตรา ๑๑ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ มาตรา ๔๑ มาตรา ๕๘ มาตรา ๖๐ มาตรา ๒๑๘ และมาตรา ๒๒๓

นายบุญส่ง กุลบุปผา

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ